

## Nr 59

Av herr Levin, om fångst av vildkanin med iller och nät.

Vildkaninen, som för en del år sedan inplanterades till vårt land för att berika beståndet av jaktbart vilt, har i vissa områden i södra delarna av landet och på Gotland förökats så starkt att kaninstammen på sina håll förorsakar väsentlig skada i trädgårdar, på växande gröda och på ungskog. Erfarenheter från Skåne, dit vildkaninen först infördes, tycks visserligen visa på mycket väsentliga variationer i kaninstammens storlek från tid till annan utan att några särskilda åtgärder vidtagits, men skadegörelsen kan på sina håll bli så betydande att särskilda åtgärder kan vara befogade. I diskussionen om metoder för att, där så är nödvändigt, radikalt minska kaninstammen har många olika förslag framkommit. En del av dessa förslag, såsom användande av giftgas eller inympande av smittsamma sjukdomar på kaninerna, måste ur djurskyddssynpunkt bestämt avvisas. En intensifierad avskjutning med gevär och hund medför den nackdelen att annat vilt störes, då densamma även måste ske under den tid annat vilt är fridlyst.

En metod för jakt av vildkanin som i sig innebär många fördelar är fångst med iller och nät. Dylik fångst kan bedrivas när som helst under året utan att annat vilt störes, den är skonsam mot kaninerna, då desamma omedelbart avlivas, inga skadade djur kan undkomma och sedan vara dömda att långsamt avtyna som vid vanlig jakt, och missbruk kan ej ske så att annat eventuellt fridlyst vilt blir föremål för jakten. Metoden är därtill effektiv, och vid goda betingelser kan rätt stora fångster göras. Ett uppmuntrande av denna jaktmetod, som är mera human än någon annan jakt, skulle säkerligen kunna ge bra resultat där reducering av ett alltför stort bestånd av vildkanin är önskvärt.

Många ägare av jaktillrar har så små möjligheter att i någon utsträckning utnyttja desamma även inom områden där kaninplågan är besvärande. Som vid annan jakt erfordras ju, utöver lösande av jaktkort, även innehav av jaktmark. Är skadegörelsen av vildkanin betydande tillåter väl de flesta markägare att fångst av kanin får bedrivas av envar utan särskild ersättning därför, men det finns också markägare som ej tillåter dylik fångst även där kaninstammen är mycket riklig och skadegörelsen därigenom väsentlig. För att åtgärder för reducering av kaninbeståndet inom ett visst område skall kunna ge varaktigt resultat fordras emellertid att avjagning sker av hela området; om delar av området ej beröres av jakten

sprider kaninen sig därifrån snart på nytt till angränsande områden. För att komma till rätta med detta problem måste möjligheter tillskapas för att kunna tillgripa tvångsåtgärder.

Vad beträffar skyldigheten att lösa jaktkort även för den som ej bedriver någon annan jakt än fångst av vildkanin med iller och nät kan denna skyldighet ej vara befogad. Kaninen anses ju på en del håll som ett så betydande skadedjur att skottpengar utgår för dödande av densamma. Någon form av jaktvård bedrivs ju ej heller till förmån för vildkaninen. Den som ej bedriver annan jakt än fångst med iller och nät är ofta ej i besittning av jaktgevär. I en del fall har man därför varit i god tro då man bedrivit kaninfångst utan innehav av jaktkort. Nu bör rätten att bedriva dylik fångst utan lösande av jaktkort lagfästas.

Med stöd av ovanstående hemställas,

att riksdagen måtte hos Kungl. Maj:t begära sådan ändring av lagen om rätt till jakt

att å område där Kungl. Maj:t så beslutar fångst av vildkanin med iller och nät under viss bestämd tid är tillåten för envar samt

att för utövande av dylik fångst lösande av jaktkort ej är erforderligt.

Stockholm den 17 januari 1962

*Hans Levin*

---